

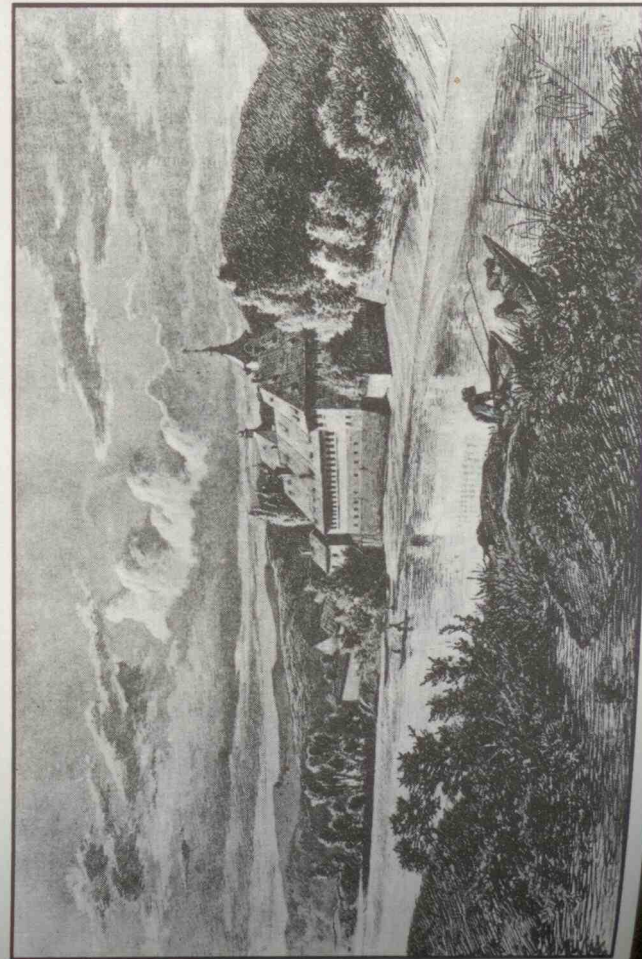
INFORMAČNÍ BULLETIN
VEŘEJNÉHO DĚNÍ
KULTURY A SPORTU

DOBŘICHOVICKÝ ZPRÁVODAJ

3 - 92

ROČNÍK VIII

Kukátko

252 29

DOBŘICHOVICE

Život v obci

Do politického života v obci vstoupila Občanská demokratická strana /ODS/.

Místní sdružení strany je na počátku své činnosti, nemá dosud vytvořeny žádné finanční rezervy a musí veškeré výdaje využívat co nejúčelněji.

Patří minulosti doba, kdy politická strana měla absolutní práva ze zákona a plně jich využívala. Neměla problémy s místnostmi pro schůze, peníze na propagaci, tiskem a členskou základnou. Dnes nemá obecní úřad žádné povinnosti k politickým stranám.

Uvítáme každou nabídku spolupráce nebo podpory organizací či občanů, předně pokud by se jednalo o možnost občasného použití místnosti pro krátké schůze.

Naším politickým cílem je přispívat k rozvoji společenského života v obci, vytvářet atmosféru vzájemné důvěry mezi občany, informovanosti a usilovat o realizaci demokratické verze řízení obcí. Věříme v úspěch hospodářské reformy, jsme ochotni snášet přechodné těžkosti, které jsou s ní spojené, a budeme ji bránit proti neoprávněným útokům.

Povzbuzením nám bude zájem občanů o naši práci a jejich morální podpora. Těšíme se na setkání na připravované veřejné schůzi a všechny zájemce srdečně zveme na přátelský rozhovor, ze kterého budeme čerpat pro další činnost. Termín a místo konání včas oznámíme.

MS ODS v Dobřichovicích

Diskuse

A d : L O U Č E N Í S K A R L Í K E M /2/92/

Není to tak dlouho, co jsem se na stránkách Kukátka /10/91/ dopustil drobné hříčky pod názvem Strach z analogií, v níž jsem soustředil několik dějů, které na malém dobřichovickém modelu ověřily pozdější procesy většího měřítka, abych v pokusu o pointu nabídl analogii mezi záměrem osamostatnit Karlík a budoucností našeho státu. Záměrně jsem nadsazoval. S jedinou výjimkou: Strach, který jsem chtěl rozpusťt v nevážnosti, byl a zůstal skutečný a vážný.

Hned v úvodním příspěvku minulého čísla Kukátka přiznala dr. Alena Šarounová mé strachy opravdu tučným soustem. Nemýlím-li se ve svém hledání analogií /je to ostatně metoda používaná, byť korektnějším způsobem, s úspěchem řadou společenských věd/, je základní

tón jejího rozloučení s Karlíkem varovný. Právě pro to, co v jejím textu zaznívá, jsem si znepráčetil nebo alespoň znejistěl řadu lidí zarputilým odporem proti referendu o budoucím státoprávním uspořádání vztahů Čechů a Slováků. Jako stoupenec přirozeného spojení našich národů ve společném státě jsem odmítal referendum pro obavu z podobného morálního políčku, který bychom mohli uštědřit Slováckům, toužícím s námi nadále sdílet společný stát, pro obavu z protektorátského "ať si jdou".

"Prvotní osada Dobřichovická stávala při kostele sv. Prokopa a MARTINA, jenž od nynějška Dobřichova čtvrt hodiny jsa vzdálen, nazývá se dle sousední vsi Karlík, ale dodnes jest farním kostelem osady, kážto v Dobřichovicích jest pouze kaple zámecká. V místech nynějška Dobřichovic býval za oněch dob pouze dvůr", píše v r. 1909 učený biskup Podlaha ve svém díle Půsvětná místa Království českého. "Za oněch dob" znamená polovinu 13. století. Nebude na škodu uvážovat o nové samostatnosti Karlíka i v těchto časových dimenzích. Jsou-li k dispozici skutečné demokratické mechanismy, umožňující vyjádřit skutečnou vůli občanů, musí být důvod pro negaci více než sedmisetleté kontinuitě skutečné vážnosti.

Život je našetřít jině. Slovenští političtí desperádi možně dosáhnou toho, že za Jablunkovem bude celnice, ale nikdy mě nemohou oddělit od svých slovenských přátel a vzít mi to, co mě k jejich zeměmi poutá. Uměle vytvořená hranice /teď už zase mluvím více o Karlíku/, vedená napříč naší historií a vším společným, není ničím víc, než čarou na úřední katastrální mapě. Jako výsledek vyjádřené svobodné vůle ji samozřejmě nemám důvod zpochybňovat. Vymezování hranic, kde se cítím doma, ale nebere ohled na administrativní hranice.

Neodmítám jen způsob, jímž se v minulém čísle loučila s Karlíkem dr. Alena Šarounová. Respektuji osamostatnění Karlíka, proč se mám ale loučit?

Vladimír Czumalo

|| SLOVO MÁ :

Bohuslav Stejskal, ředitel Základní školy v Dobřichovicích

V č. 1/92 tohoto časopisu jsem vyjádřil své představy, které bych chtěl uskutečnit ve své funkci. Netušil jsem, že se opět ozvu tak brzy. Nutí mě k tomu neutěšená situace materiálního a finančního zabezpečení kvalitní výuky. Byl jsem dosud zvyklý na mnohem lepší podmínky pro práci s dětmi.

Po prvním setkání s vybavením školy /II. stupeň/ jsem byl nemile

překvapen - tabule, na které se téměř nedá psát, pamatují letité občany této obce, lavičky v dezolátním stavu, potrhání lina, otlučený nábytek vesměs uzamykatelný na petlice, hygienicky nevyhovující záchody, atd. Mohl bych v tomto výčtu pokračovat dál, ale bylo by zbytečné jmenovat všechny nedostatky. V takovémto prostředí se nemůže dětem zaručeně líbit. Leccos se v současné době dává dohromady. Děti nyní po změně rozvrhu mají více hodin ve svých kmenových třídách a vlastními silami dle svých možností dávají své učebny do pořádku. Od obecního úřadu máme příslibemou finanční pomoc při nákupu tabulí a dalšího nezbytného nábytku a při výměně podlahových krytin. Ale ani nadměrné úsilí dětí, učitelů a dotace obecního úřadu nemůže zdaleka dát škole tu podobu, která by byla pro děti vyhovující.

V současné době je uváděn v život školní klub, který má za úkol zajímavou formou zaměstnat děti v době mimo vyučování. Nabídlí jsme dětem míčové hry, stolní tenis, videoklub, taneční kroužek, výtvarný kroužek a dále tři kroužky, které již pracovaly, a to gymnastický a dva kroužky programování. Podle velkého počátečního zájmu dětí je vidět, že něco takového bylo třeba pro dobřichovické děti udělat. Dále je vyhlášena celoškolní sportovní liga, která obsahuje 11 soutěží nebo závodů. Je to soutěž tříd. Všechny činnosti školního klubu jsou organizovány tak, že děti se nemusí nikam přihlašovat, ale mohou chodit všude tam, co je zajímavé a na co mají čas. Další velkou výhodou je, že vše je vedeno odborně a pro děti zdarma. Bohužel stinnou stránkou všeho je to, že ti, kteří vedou tento školní klub, pracují zadarmo. Proto bych chtěl touto cestou požádat rodiče dětí a ostatní obyvatele o pomoc.

K 1.9.91 byla ukončena činnost SŘPŠ. Nástupnická organizace nebyla při škole zatím zřízena, což je pro školu chybou, protože dobře pracující rodičovské sdružení škole může jediné pomoci. Na úterý 17.3.92 po plánovaných třídních schůzkách se chci sejít s rodiči, kteří mají zájem o spolupráci se školou. Chtěl bych jim pomoci při zakládání nového rodičovského sdružení, které by nebylo formální organizací.

Další možnost, jak pomoci škole zejména finančně, je sponzoring, které vyplývá ze zákona "O dani z příjmu obywatelstva" z 18.9.1990. V § 10 "Položky odčitatelné od základu daně" bod 5. je uvedeno, že od základu daně lze odečíst též hodnotu daru, který poplatník věnuje právníckým osobám na vědu, vzdělávání a na podporu a rozvoj kultury, tělesné výchovy a sportu a částky darované obcím. V úhrnu lze odečíst nejvýše 10 % ze základu daně. Takto získané

K: Proslýchá se, že jste věnovali vyšší částku obci. Co Vás k tomu vedlo?

Š+V shop: Je pravda, že jsme uvolnili jistou částku ze svých prostředků ve prospěch obce a hodláme i nadále obci tímto způsobem pomáhat. Víte, pokladna obce je jenom jedna a má pouze jistou velikost. Pokud budeme všichni na obci pouze cosi vyžadovat a dokazovat, že obec je povinná toto a toto zabezpečit, pak asi Dobřichovice budou přejíždět pouze pásovými vozidly, budeme se bát pustit své děti kamkoliv z našeho dohledu, aby jim nějaký cvok neublížil atd. Myslíme si, že pouze prosperující podnikatelé působící v obci budou tou hlavní silou, která bude schopna z našich zdevastovaných Dobřichovic udělat opět rekreační oblast.

K: V čem by Vás podle Vašeho názoru mohl podpořit obecní úřad?

/Nerázíme touto otázkou opět na předvolební sliby volebních stran podporovat podnikání./

Š+V shop: Co se týká obecního úřadu, tak ten by nám asi pomohl nejvíce, kdyby se mu podařilo přesvědčit firmu, která dláždí ulici 5.května, o včasné ukončení těchto prací. Spolupráce naší firmy a obecního úřadu, především pak s paní starostkou, je, jak doufáme, ke spokojenosti obou stran. Co se týká předvolebních slibů volebních stran, jsme přesvědčeni, že sliby jsou pouze sliby. Dobřichovice víceméně chátrají vesele dál. Jednosměrný most zůstane nesmyslnou raritou ve střední Evropě a budiž díky UVD, že dobřichovičtí byznysmani mají svůj peněžní dům. Snad v něm jednou bude tolik prostředků na opravu obce nebo na výstavbu nové?

K: Děkujeme za rozhovor.

== z historie ==

Při pořádání rodinné knihovny jsem našla čtvrtletník Řádu Křižovníků s červenou hvězdou s názvem "Od Karlova mostu" - ze začátku třicátých let.

V časopise je několik zajímavých zmínek o Dobřichovicích a jejich blízkém okolí.

Mimo jiné P.Josef Pošmourný tehdy uspořádal deník křižovníckého velmistra, Jiřího Ignáce Pospíchala, který žil v letech 1634 - 1699 a který přes 30 let řídil samostatně celý řád /konvent pražský a konvent v Bratislavě/, až byl posléze zvolen velmistrem a vedl řád dalších 5 let.

Ze zápisů z let 1662 - 1696, které vyšly jako Příloha I, č. 4, roč.V, výše jmenovaného časopisu, cituji to, co se týká Dobřichovic:

"Statek v Dobřichovicích.

V Dobřichovicích u Prahy měl řád v své správě rovněž les a statek. Les byl ve špatném stavu, poněvadž byl "v čas vojenský od Poláků popálen". Užitek z něho byl malý, většinou jen palivové dříví, na větší části lesních ploch byly jen porostliny, chrast. Zvěře v něm bylo málo, nejvyšší úlovek na honě byli 2 srnci, 2 srnky, 1 liška, 2 divoké kočky, 1 kocour a 11 zajíců, to všechno po dvoudenní leži. Hospodářské budovy musely býti nově vystavěny. Ve slušném stavu byl zámeček, v němž trávil chvíle oddechu arcibiskup velmistr. Hospodářství mělo asi poloviční rozsah dřáblického. Plodiny byly pěstovány tytéž jako v Dřáblicích, i chmel, a vedle nich také víno červené a bílé. Avšak výnos vinnice byl rok od roku horší, v r. 1663 bylo obojího vína jen 9 1/2 hl moštu. Ovčí dobytek byl sešlý, proto koupeno r. 1663 pro tannější chov 360 čistokrevných plemenných ovcí. Tento dvůr však měl něco průmyslu. Byla tam pila, mlýn, cihelna a vápenice. Pila byla u mlýna, a obojí spravoval pan-ský mlynář. Pro cihelnu a vápenku živila si vrchnost cihlářského mistra, jenž měl obojí na starosti.

U tohoto dvora jsou poznamenaný některé kulturně zajímavé drobnůstky. Šafáři bylo koupeno do stájů křesadlo, aby se nemuselo chodit sem tam s ohněm. Jest to zapsáno jako veliká událost a je z toho tedy viděti tehdejší malou požárni bezpečnost. Do zahrady byly zasazeny jako zvláštnost tulipánky, narcisky a muškát. Řeka Berounka je tu jmenována Verunkou. Při jedné návštěvě arcibiskupa Hāracha s celou společností Pospíchal "sadal kozla", arcibiskup přidal 12 zlatých a střileli o závod; toho kozla dostal pak František Řičan, páže arcibiskupovo. Druhého dne střileli znova, Pospíchal za sebe a jako rytíř také za paní nejvyšší purkrabovou, ale byl takový čarostřelec, že jak za sebe, tak zani málo toho navystřilel, prohrál.

V r. 1663 v lednu vracel se přes Dobřichovice zbytek rozpuštěného pluku Postova. Pluk byl z Vestfálska, bojoval v Uhrách, a z celého pluku, který kdysi býval o 800 koních, zbyly trosky, 73 koní, 20 pacholků a 29 důstojníků, a tyto zbytky se vracely do své otciny. Plukovník /"kolonel"/ Post zemřel a byl pohřben v Tachově; byl protestant.

Dobřichovičtí myslivci měli zvláštní pověry. Ulovenou zvěř nikdy nedávali pod střechu před ukončením honu, protože se prý jinak nic neuloví.

Osobní jména ze zápisů o Dobřichovicích: Bachor jinak Hubáček, Brejcha, Cypra, Dána, Hadr, Hajšmon, Havel, Horák, Hrdina, Konrád,

Kotlíček, Krének, Kulišek, Loskot, Novák, Nykodím, Palát, Píša, Přestický, Říha, Řezníček, Roháček, Šplíchal, Tintera, Vlach a Vylas."

Literatura: Od Karlova mostu, č.4, roč.V, 1932, příloha 1, str. 38

Ing. Mirka Havlíková - Solnařová

Jak jsem chodil do školy

/K nedožitému 400. výročí narození J.A.Komenského/

Většinou jsem chodil pěšky: seběhl jsem kamenitou cestou vedle rokle, postál u závor, přešel most a octl se na prostranství před školou, které ještě nebylo rozkopaným a neupraveným parkovištěm. Poprvé jsem tuto cestu absolvoval jako mírně vyděšený žáček 1. třídy v září roku 1941 a naposledy v červnu roku 1950, už jako mladý muž zocelený pedagogickými naukami i mohým třídním bojem se spolužáky. Byly však i doby, kdy jsem do školy dojížděl, a to do gymnázia Na Sautoče, kde jsem v letech 1946-48 chodil do primy a sekundy; teprve zákon o jednotné škole mě vrátil k pěší docházce v rodné obci.

Z let strávených na obecné škole si mnoho nepamatuju. Pár vzpomínek mám na paní učitelku Řepnerovou, Kodýtkovou a Feifrovou, pana učitele Nováka a Kalinu /a jeho rákosku/. Nevím už, kdo z nich nám během válečných let občas vyprávěl příběhy ze starých českých pověstí a kdo nám vysvětlil, že žlutá hvězda na kabátě znamená nic špatného. Matně si také vzpomínám na sklep hostince U Konrádů, kam jsme se uchýlovali koncem války při leteckém poplachu. A taky se mi vybavuje školní oslava 28.října v prvním poválečném školním roce, na níž se mi nejvíce líbilo děvčátko - již tenkrát - recitující básničku o tatíčkovi Masarykovi. A někdy v duchu slyším sokolské pochody, které zpíváme v hodinách zpěvu s paní učitelkou Feifrovou. Není od věci si připomenout, že v těchto porevolučních letech byl každý žák dbající své pověsti buď u skautů nebo v Sokole; ti, kteří byli u jedné, se občas bili s těmi, kteří byli u druhých, a obráceně. Já jsem byl u obou, takže jsem dostával od těch i oněch.

Ze svých primánských a sekundánských let mám dodnes v paměti napjaté ticho v hodinách dějepisu, kdy nám šedovlasý pan profesor vyprávěl o dobytí Troje a dobrodružstvích Odysseových. Později už jsem takové ticho nezažil - historie lidstva nám byla vykládána z hlediska výrobních sil a vztahů platných v té které společensko-ekonomické formaci. Taky si ještě pamatuju modlitbu, kterou za sebou lidovou vydával náš třídní, propagátor skautingu, a která mi

nějaký čas visela nad postelí: Popřej mi, Pane, abych v boji, který jde životem, měl odvahu udeřit a riskovat. Mám-li vyhrát, dej, aby to bylo podle zákona a aby se má víra a čest udržely vysoko. A mám-li prohrát, dej, abych dovedl pozdravit vítěze, až půjde kolem.

Po roce 1948 upadl do nemilosti nejen skauting a Sokol, ale i všechny myšlenky o tom, že mládež by se měla alespoň v hrubých rysech seznámit se všemi důležitými názorovými systémy a způsoby, jak lidé chápali svět a svou úlohu v něm. V těchto letech jsem chodil do posledních dvou ročníků měšťanky a příznaky bližících se padesátých let jsem neregistroval. Vzpomínám si na ředitele školy, Teodora Bambase, který ve vyšších ročnících zavedl a vedl všechny možné kroužky: divadelní, recitační, rukodělný, těsnopisný, psaní na stroji a jánevíjmákový ještě; skoro všechny jsem navštěvoval, takže jsem nabyl přesvědčení, že mám velmi dobré základy pro činnost v těchto oborech: pro jistotu jsem však získaných poznatků raději nikdy nepoužil. Zámětkem pro mne byly hodiny nepovinného náboženství, které měl na škole pan farář Jamnický. Pan farář, dej mu Pánbůh věčnou slávu, měl všechny křesťanské ctnosti, kromě jediné: byl prchlivý. Pro vypočítavé dareby bylo hračkou rozpálit tohoto svatého muže do stavu, v němž metal nejen hromy a blesky, ale i židličky. Budiž mu připsáno k dobru, že byly /ty židličky/ dřevěné a že nikdy nikoho nezasáhl.

Naším třídním byl pan učitel Čílek; měl nás, tuším, na fyziku, matematiku, chemii a školní výlety. Na chmelové brigádě, na kterou se nás několik neprozřetelně přihlásilo, však s námi nebyl. Pro tento účel byl asi vhodnější mladý, ostrýlenny tělocvikář, pan učitel Forst; jsem mu dodnes zavázán za několik hrstí chmelu, jimiž denně přispíval do mého koše, který se ne a ne naplnit. On byl také spolu s panem učitelem Strnadem s naší třídou na školním lyžařském zájezdu v Železné Rudě. Dodnes si pamatuju závěrečné závody ve slalomu na svahu Pancíře: dosáhl jsem nejlepšího času, a přesto jsem se umístil jako poslední - místo slalomu jsem to z kopce pustil šusem. Paní učitelka Nováková mi jistě promine, když uvedu školní příhodu, kterou už patrně dávno zapoměla, ale kvůli níž mi svého času pár dní neodpovídala na pozdrav. Ptala se nás jednou v hodině zeměpisu, kde žijí sardinky, na což jsem jí odpověděl, že v plechových krabíčkách. Připadalo mi to tenkrát strašně legrační! A kreslení jsem měl na měšťance mnohem raději než v předchozích letech na gymnáziu; ačkoli se můj výtvarný projev nezměnil a zůstal i nadále otřesný, pan učitel Franta mi tak špatné známky nedával.

Po čtyřiceti letech od ukončení povinné školní docházky jsem na rozpacích, za co vlastně škole a svým učitelům vděčím. Že umím číst, psát a počítat? To dnes umí každý a navíc šlo o povinnost školy mě to naučit. Asi bychom měli být škole vděční za něco jiného: že naplnila naše dětství a dospívání činností, které byla většinou smysluplná, že nám dala prožít první úspěchy i nezdary, že nám dala přátelé a kamarády a že vytvářela podmínky k zamýšlení nad tím, čím a jakým být, až budeme velcí. Každý z nás se během školní docházky jistě alespoň jednou zeptal: K čemu mi to vůbec bude? Teprve nyní, když už jsem velký, přišel jsem na to, jaká je asi správná odpověď: K čemu ti to bude, záleží jen a jen na tobě. Možná že k ničemu, když tě to nezajímá a nebaví. Možná ale také, že je to jeden z kamínků, z nichž se časem složí mozaika tvé životní moudrosti. Sám o sobě je každý poznaček k ničemu. Na tobě záleží, co s ním uděláš!

HgS

Moje maminka byla odsouzena státním soudem v Praze do těžkého žaláře na 21/2 roku. Na Pankráci se setkala s manželkou p. plukovníka Žampacha z velitelství pražské posádky a časem se spřátelily. Bylo to asi tím, že měly podobné starosti - maminka o syna a pí. Žampachová o dceru Helenu, také odsouzenou státním soudem, i po propuštění si dopisovaly a paní Helena Matoušková, dcera paní Žampachové, s pietou uchovávala maminčinu korespondenci.

Po revoluci jsem se v kanceláři setkal s paní Helenou a trvalo to dost dlouho, než jsme se domluvili, že já jsem ten syn, který se štěstím utekl katovi a s doživotním trestem dělal mamince moc starostí, a paní Helena je zase ta oplakávaná a odsouzená dcera. Paní Helena mi přinesla několik dopisů, které psala moje maminka její - o návštěvě v Leopoldově v r. 1953, o bydlení v socialismem poskytnutém sklepním bytě a další slasti světovým názorem řízené společnosti.

Když jsem se zmínil o tom, že bydlím v Dobřichovicích, přinesla mi ukázat výstřižky z novin z r. 1943, kde se psalo o Dobřichovicích. Protože se jedná o zajímavou událost ze zcela neznámé historie Dobřichovic, dovolila mi oba články oeroxovat a poslat do Kukátka k otištění.

LUPA

DENNÍ ZPRÁVY

Z Francie do Dobřichovic

V severní Francii ukořistila německá vojska také prapor 86. bat. lancashirských střelců, Pouť tohoto krásného praporu byla jistě velmi pestrá a dobrodružná, když skončila až v Dobřichovicích u Prahy. Major německé armády, která byla pak u Tobrauku, F. Reichert, anglický prapor ukradl a skrýval jako válečnou kořist. Když po čase byli nuceni Němci uprchnouti od Tobrauku, vzal prapor s sebou a poslal jej své rodině, která měla okupovanou krásnou žilkovou vilu v Dobřichovicích. Sám se stal potom velitelem popravčích čet v Rusku, kde pravděpodobně zahynul.

Když opět slunce míru a svobody zasvítlo v našich zemích a Němci nás opouštěli, odešla i rodinka pana majora, ovšem bez praporu. Po revoluci přišel do oné vily předseda přidělovací komise, učitel Ladislav Kalina z Dobřichovic, který měl přidělovati zájemcům nábytek. V jednom kufru mezi hadry byl nalezen i kus látky považovaný též za hadr a měl být zahozen. Pan učitel věc důkladně prohlédl a jeho pozornosti se zjistilo, že jde o krásný brokátový a stříbrem vyšívaný prapor anglické armády. Vzal prapor do úschovy a národní výbor jej odevzdal anglickému velvyslanci v Praze.

Z vděčnosti a radosti nad cenným praporem armády, která v r. 1944 vyhnala Němce z Afriky, bude za účasti delegace angl. armády, ašeho ministerstva nar. obrany a pozvaných hostů, tuto neděli v Dobřichovicích slavnost, při níž obdrží městy Dobřichovice diplom za záchranu anglického praporu, na něž má ivi podíl český učitel.at

X

Lancashirští střelci v Dobřichovicích

AB - Praha 16. prosince

V neděli vyvěsili dobřichovičtí občané prapory a shromáždili se ve slavnostně vyzdobené sokolovně. Z třeskutého mrazu se vynořil malý oddíl vojáků pluku lancashirských střelců, vedený majorem P. Cleamsby Thompsonem a zástupcem vojenského britského přidělení v Praze, majorem Worralem. Přišli odevzdat slavnostní adresu městyso Dobřichovicím za zachránění a odevzdání starého, slávou pokrytého praporu dvacátého pluku lancashirských střelců.

Major Thompson odevzdal děkovnou adresu, vázanou v rudých kožených deskách, s výsostnými znaky pluku, ručně malovanou a vypravěnou jako starý iluminovaný tisk, naplněnou srdečnými slovy díky a zaznamenávající dějiny pluku a praporu.

Ve svém proslovu o vzájemném přátelství, společných ideách míru a snášlivosti národa Československého a britského, vzpomněl, jak po prvé poznal Českoslováky, když je zasvěcoval do umění parašutistického v Ringway, mluvil o nadšení a úrovni čs. studentů, kteří jsou zapsáni na britských univerzitách, a poděkoval za přijetí, jakého se dostalo jeho vojákům a jemu v Československu.

Oddíl, který je částí okupační armády v Rakousku se zdrží v Československu do 18. t. m. Předseda místního národního výboru v Dobřichovicích J. Calda pak poděkoval, odevzdal důstojníkům i mužstvu upomínkové plakety a obřadem program byl slavnostní oběd.

Tak přibyl další záznam do análů městyse Dobřichovic.

Lancashirští střelci v Dobřichovicích

Trvalo více než dva roky, než mi došlo, že už vlastně mohu napsát o tom, jak můj otec, Jaroslav Calda, přijal na sklonku roku 1946 jako předseda dobřichovického národního výboru delegaci 20. pluku lancashirských střelců. Při následujícím popisu této události vycházím z jeho vzpomínek, z tehdejších novinových zpráv a zejména z článku "Presentation of Illuminated Address to the Citizens of Dobřichovice", který vyšel v 58. čísle časopisu The Gallipoli Gazette v březnu 1947. V exempláři tohoto čísla, který byl otcí později poslán z Anglie vedoucím zmíněné delegace a který si stále uchovávám, je průběh celé "akce" podrobně popsán, včetně dokumentace fotografické.

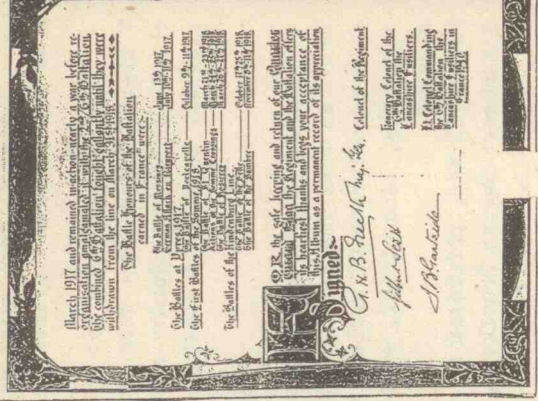
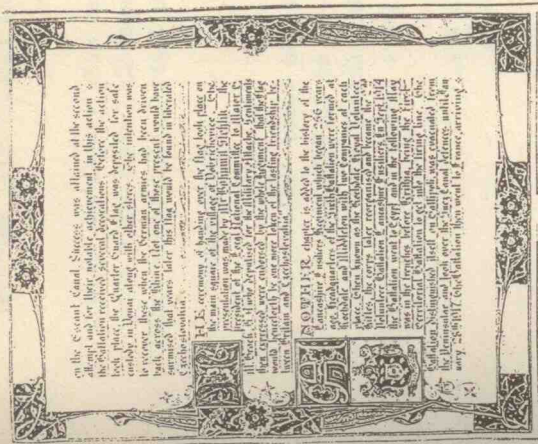
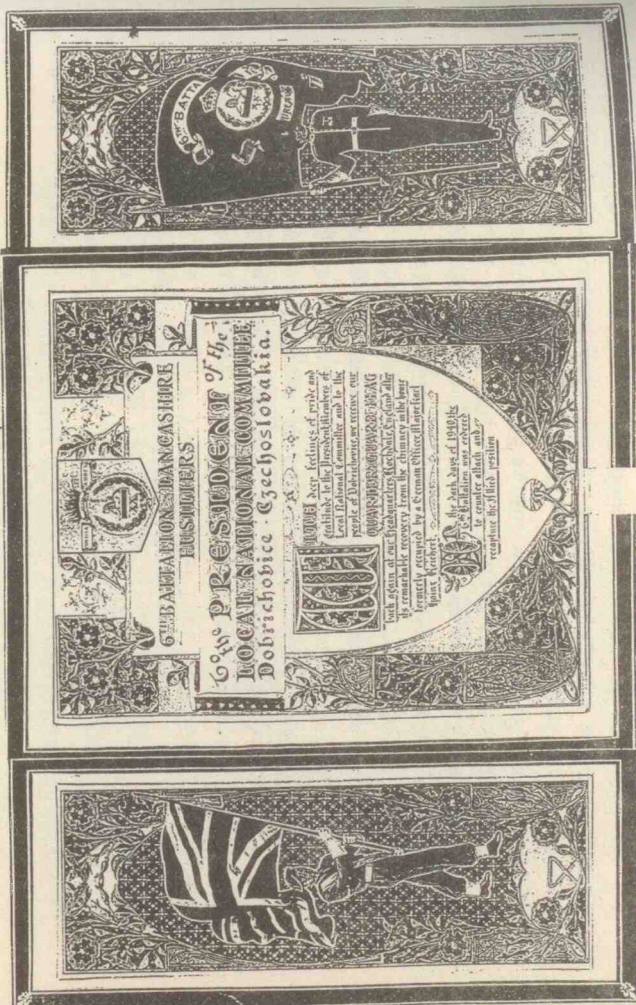
Vše začalo tím, že v jedné vile Na Brunšové, v níž během války bydlel s rodinou německý důstojník, major Reichert, byl po revoluci nalezen prapor britské armády. Jednalo se o historický prapor 6. bataliónu 20. pluku lancashirských střelců, pluku, jehož historie sahá do konce 17. století. Prapor byl učištěn německými vojsky v severní Francii, odkud si jej major Reichert zřejmě přivezl do Dobřichovic; zde byl později nalezen - podle jedné z kuřerů mezi hadry, podle druhých v úkrytu v komíně - tehdejším dobřichovickým učitelem Ladislavem Kalinou. Národní výbor předal tento prapor britskému velvyslanectví, které po jisté době sdělilo, že zástupci pluku, jenž byl toho času součástí britské okupační armády v Rakousku, by rádi přijeli do Dobřichovic osobně poděkovat za zachránění a odevzdání praporu.

Došlo k tomu v neděli 15. prosince 1946 ve slavnostně vyzdobené sokolovně, za neobvykle hojné účasti dobřichovických občanů. Patnáctičlenná delegace lancashirských střelců vedená majorem P.C. Thompsonem a zástupcem britského vojenského atašé, majorem Worrallem, předala do rukou tehdejšího předsedy MNV děkovnou adresu: nádherný ručně malovaný text napodobující staré iluminované tisky, vázaný v červených kožených deskách s výsostnými znaky pluku, který popisuje významné události v historii pluku a tlumočí slova díky a uznání dobřichovickým občanům. Major Thompson přitom vyjádřil naději, že mezi 20. plukem a naší obcí bude panovat "a perpetual contact", trvalý vztah. Ani on, ani můj otec, který svou řeč zakončil přáním, aby mezi Velkou Británií a Československem vládlo trvalé přátelství, netušili, jakým zkouškám tento vztah i přátelství budou zanedlouho vystaveny. V upomínku na návštěvu Dobřichovic převzal major Thompson bronzovou plaketu s emblémem naší obce; ani ostatní členové delegace nepřišli zkrát-

ka - obdrželi pamětní medaile, o jejich původním poslání hovoří otec jen tehdy, když chce pobavit společnost. Akt pak byl zakončen hymnami, po nichž se delegace a pozvaní hosté odebrali k slavnostnímu obědu; The Gallipoli Gazette o něm píše: Stoly se prohýbaly pod jídlím a pitím, Dobřichovice nás pohostily královsky. A zřejmě pod tímto dojmem je zde vyjádřena i naděje, že to někdy budou mo- ci našinci, který zavítá do Anglie, oplátit.

Letos od této události uplyne 46 let. Děkováná adresa je kupodivu přežila a je dosud uchovávána na obecním úřadu. Protože stojí za shlédnutí, myslím si, že by někdy někde mohla být aspoň na pár dní vystavena, aby si ji mohl každý prohlédnout. A taky mě napadá, jestli bychom s Lancashirekými strelci neměli "the per-petual contact" opět obnovit - třeba u příležitosti 50. výročí popsané události. Zvláště když někteří z tehdejších anglických návštěvníků mají přání stejné: tlumočily to alespoň při nedávné návštěvě naší obce účastnice tehdejšího setkání, které delegaci pluku při jejím pobytu v Praze i v Dobřichovicích doprovázely a které jsou s jejími členy ve spojení.

HgS

POSTRĚHY

Milé Kukátko,

tentokrát ti píšeme z hor. Máme po vysvědčení a je nám fajn. Je nás tady v krásné chaloupce v Krušných horách celkem dvacet. Těšili jsme se na hory sněhu, ale Sněhová paní nám nepřeje, těch pár centimetrů stačí jen taktak na klouzání.

Teď je sobota večer a právě jsme se vrátili z malého dobrodružného výletu. Na jeho začátku nám Sisek povypřávil historii této vesničky. Vesničku založili horníci za Karla IV., ves zvkvě-tala, lidé zde byli šťastní, až přišla hrozná nemoc mor, většina obyvatel vymřela. Vesnička se nevzpamatovala dodnes. Někdy se objevují dýchové zemělých na místech, kde kdysi stávaly jejich chalupy a snaží se prozradit tajemství. Měli jsme štěstí, permonici nezapomněli a před osmou hodinou večer se louka nad vesnicí rozsvítila spoustou světélek. Všichni se vydali tajemství rozluštit a ti nejlepší naši poklad sladší než kupa zlata.

Ještě nás čeká výlet na Novodomské rašeliníště, karneval a určitě spousta legrace.

A na závěr vzkaz pro ty, kterým se naše vyprávění líbilo. V březnu budeme mezi sebe zvát nové kamarády, kteří by s námi chtěli chodit na výpravy a užít trochu legrace. Informace budou vyvěšeny ve škole u jídelny.

Oddíl bobří

Středisko Zálesáka Praha-západ pořádá tábor "Zálesácké léto" na základně v Černošicích od 28.6. do 18.7.1992.

A co je připraveno? Bydlení ve stanech, základy horolezectví, turistiky, tábournictví, sport, pro zájemce konverzace v agnličtině, němčině.

Cena 1750 Kčs, příplatek na jazyky 400 Kčs.

Informace: Regina Prusíková, Dobřichovice
telefon 991 2339

INZERCE

Tenisový oddíl TJ Sokol Dobřichovice přijme na letní sezonu /duben - září/ manželský pár na údržbu tenisových dvorců a areálu a zajišťování občerstvení. Ubytování v objektu. Nabídka písemně na tenisový oddíl. Informace u ing.F.Procházky, tel. byt 364724 /Praha/.

K 3/92 - 01

P o z o r ! Koncem jara bude otevřena nová provozovna kosmetiky.

Veškeré informace na tel. 991 1217.

K 3/92 - 02

R.K.K.
Pobočka realitní kanceláře
"PENSION VRÁŽ CLUB"
ČERNOŠICE 1337
A.Č. tel. 250238
BERGL + FELT

K 3/92 - 03

DOBŘICHOVICKÝ ZPRAVODAJ - KUKÁTKO. Schwáleno odborem kultury ONV Praha-západ 14.3.1985 a registrováno pod číslem 321002585, nová registrace č. 3210028790 ze dne 5.11.1990. Vydává UVD Dobřichovice. Řídí redakční rada ve složení: PhDr.V.Czumalo, ing.V.Dyk, ing.D.Havlík, ing.M.Kadlecová, PhDr.J.Matl, ing.O.Němec /odpovědný redaktor/, ing.J.Simandl, PhDr.A.Sarounová. Redakce: ing.O.Němec, M.Němcová. Tisk: Jan Kaliba, Modřany. Cena 2 Kčs. Uzávěrka tohoto čísla: 23.2.1992, uzávěrka příštího č.:22.3.1992. Adresa: UVD Dobřichovice, redakce časopisu Kukátko, 252 29 Dobřichovice.